

Nadere wijziging van de Ziektewet, de Kinderbijslagwet,
de Ongevallenwet 1921 en de Land- en Tuinbouw-
ongevallenwet 1922

(Uitbreiding werking wetsduidingsbepalingen)

MEMORIE VAN TOELICHTING

Nr. 3

Gelijk bekend, zijn ingevolge de Ziektewet en de Kinderbijslagwet, met beperkingen, in beginsel verzekerd degenen, die in loondienst zijn van een onderneming of van een publiekrechtelijk lichaam.

De kring van verzekerden ingevolge de genoemde wetten heeft op tweeërlei wijze uitbreiding ondergaan.

Enerzijds zijn n.l. gevallen, waarin van een loondienstverhouding niet kan worden gesproken, doch waarbij de betrokkenen in sociaal opzicht met een loonarbeider zijn gelijk te stellen, door wetsduiding onder de werking van de genoemde wetten gebracht. Gewezen moge worden op het bepaalde bij de artikelen 2, 4, 5, 6 en 7 van de Ziektewet en de corresponderende artikelen 7, 9, 10 en 11 van de Kinderbijslagwet. In de genoemde artikelen is daartoe bepaald, dat in de desbetreffende gevallen *geacht wordt*, dat de arbeid in loondienst wordt verricht.

Anderzijds, verwezen moge worden naar het bepaalde bij de artikelen 22, eerste lid, van de Ziektewet en 3, onder *a*, van de Kinderbijslagwet, is de verzekering uitgebreid tot in loondienst zijnde personen, die niet in dienst zijn van een onderneming (voor de Kinderbijslagwet mede van een publiekrechtelijk lichaam) en die, indien zij wel in dienst van een onderneming (c.q. publiekrechtelijk lichaam) waren, op grond van de algemene bepalingen der wet verzekerd zouden zijn, een en ander in de gevallen, bij algemene maatregel van bestuur te noemen. Op grond van deze bepalingen zijn onder meer personen, in dienst van rechtspersoonlijkheid bezittende verenigingen en stichtingen, onder de werking van de meergenoemde wetten gebracht.

Zoals reeds gezegd, wordt in de laatstgenoemde artikelen van de Ziektewet en de Kinderbijslagwet gesproken van „in loondienst zijnde personen”. Blijkens recente jurisprudentie van de Centrale Raad van Beroep moeten deze cursief gestelde woorden letterlijk worden genomen en geldt het bepaalde bij de genoemde artikelen derhalve uitsluitend voor degenen, die

krachtens een arbeidsovereenkomst naar burgerlijk recht in loondienst werkzaam zijn, en niet voor degenen, die krachtens de wetsduidingsbepalingen *geacht worden* in loondienst arbeid te verrichten. Verwezen moge worden naar de uitspraken van het genoemde rechtscollege van 27 november 1959, kbw 1959/21 en zw 1959/67 (RSV 1959/275).

Als gevolg van deze jurisprudentie is de verzekering van personen, voor wie de wetsduidingsartikelen in het leven zijn geroepen, voor zover zij niet in een onderneming werkzaam zijn, op losse schroeven komen te staan. Met name geldt dit voor musici, die op grond van een andere arbeidsverhouding dan een arbeidsovereenkomst werkzaam zijn voor verenigingen en stichtingen, en voor de grote groep van moeilijk plaatsbare — merendeels gehandicapte — personen, voor zover deze „bij wijze van werkverschaffing” — d.w.z. krachtens een der sociale werkvoorzieningsregelingen van het Ministerie van Sociale Zaken en Volksgezondheid of krachtens een gemeentelijke voorziening — te werk is gesteld in van stichtingen uitgaande sociale werkplaatsen.

Het onderhavige ontwerp van wet voorziet erin de bovenschreven leemte, waarop van de zijde van de Tweede Kamer der Staten-Generaal reeds werd gewezen in vraag 98 van het voorlopig verslag naar aanleiding van de begroting van het Ministerie van Sociale Zaken en Volksgezondheid voor het dienstjaar 1961, aan te vullen. Tot deze wijziging heeft de Sociale Verzekeringsraad gunstig geadviseerd.

Aangezien de vorenbedoelde leemte zich ook in de Ongevallenwet 1921 en de Land- en Tuinbouwongevallenwet 1922 voordoet, wordt voorgesteld ook de genoemde wetten op dit punt aan te vullen.

*De Staatssecretaris van Sociale Zaken
en Volksgezondheid,*

B. ROOLVINK.